

Gustaf V : Haijbyaffären.

Själva affären

Haijbyaffären – att Gustaf V skulle haft ett homosexuellt förhållande med affärsmannen Kurt Haijby (1897-1965; f. Johansson) – innehåller så många oklarheter om vad som inträffade att den debatteras än i dag. Eftervärldens fascination beror både på hovets hemlighetsmakeri – alla tog sina förmodade hemligheter med sig in i döden – på Vilhelm Mobergs debattartiklar, på en allmän homosexfixering, och på att Haijby med sin kriminella bakgrund, mytomani, charm, skådespelarkonst och svada hade likheter med personer som Johnny Bode & Mille Markovic. Det finns ingen anledning att lita på Haijby's uppgifter. De framstår bara som troliga om man bryter ut dem ur sitt sammanhang av ryktesspridning.

Källmaterialet är rikligt. Jag sällar i uppgifterna för att koncentrera mig på kungen och hovförvaltningen. Det vi vet kommer från i huvudsak sju källor: Överståthållaren i Stockholm Torsten Nothin (1955), kriminalpolisintendenten i Stockholm Alvar Zetterquist (1957), riksåklagaren Maths Heuman (1978), Haijby's försvarsadvokat Henning Sjöström (1954), JK-utredningen (1952; offentlig 2002), forskaren Göran Söderström (1999) & privatspanaren Dan Korn (2013). Därutöver finns en omfattande debatt- och tolkningslitteratur, tre skönlitterära skildringar, en uppsjö tidningsartiklar & en film.

Haijby's version var att det sexuella hade inletts redan den 1 maj 1912 då han som scout sålde majblommor på slottet. Gustaf V skulle ha knäppt upp hans gylf och fingrat på penisen vilket senare lett till ett möte. En tidningsnotis från dagen därpå namngav hans två medföljande kamrater. Dessa förhöordes men nekade till att något sådant ägt rum. Därefter skulle det sexuella ha fortsatt 1933 efter det att Haijby uppvaktat Gustaf V om ett utskänkningstillstånd för sin restaurang Lido. Kungen skulle ha känt igen honom och de skulle ha träffats ett 15-tal gånger. En kontroll av Gustaf V:s audienslistor visade att han den 28 november 1933 tagit emot Haijby och ett 50-tal andra personer. Det var dock svårt att passa in de följande mötena med Haijby i hans schema. Enligt Post- och inrikestidningar bodde Gustaf V vid tidpunkten för audiensen på Drottningholms slott, avreste den 5 februari 1934 till Rivieran och återkom först den 20 april. Dock sov han enligt sin dagbok över några gånger på Stockholms slott så ett mindre antal möten var teoretiskt möjliga.¹ Haijby hade även sökt upp överståthållaren i Stockholms län Torsten Nothin för att få sitt tillstånd men hänvisats till Stockholms systembolag. Vid tillfället påstod Haijby att kungen stödde hans begäran vilket Nothin med tanke på Haijby's meritlista – dråp och bedrägerier – tolkade som att han hade en hållhake på kungen. Nothin frågade Gustaf V om saken i samband med en konselj kort därpå. Gustaf V svarade generat att prinsessan Ingrid suttit med vid audiensen och att det var hon som önskat att Haijby skulle behandlas välvilligt. Nothin framkastade då att Haijby hade en hållhake på någon av hennes bröder vilket förnekades av fadern kronprinsen (den blivande Gustaf VI) som även han var närvarande vid konseljen.² Hur det avlöpte med tillståndet framgår inte men restaurangen gick i konkurs januari 1934 och drog Haijby's hustru Anna (1887-1965; f. Holmberg) med sig i fallet. Själv saknade Haijby utmätbara tillgångar.

Den 22 april 1936 ansökte hustrun om skilsmässa. Enligt dåvarande lagstiftning var det en ganska omständlig procedur – parterna skulle först träffa en medlare och därefter var det ett års hemskilnad innan separationen. Om motparten varit otrogen kunde man däremot få en snabbskilsmässa. Hustrun hänvisade till att hennes man varit otrogen – dock ej med vem.

---

¹ Korn 2013: s. 82-83.

² Söderström 1999: s. 477.

Målet skulle avgöras den 4 maj. Några dagar innan sökte Haijby upp rättens ordförande rådmann Gunnar Junker och berättade vem det var. Junker tog omedelbart kontakt med hovet. Den 3 maj sammanträdde riksmarskalk Oscar von Sydow, hovmarskalk Reinhold Rudbeck, överintendenten och chefen för hovförvaltningen Oscar Swensson och hovauditören advokat Carl Ljungholm för att diskutera ärendet. Valet stod mellan hovets tre strategier – att åtala för majestätsbrott, att köpa sig fri eller att sätta polisen på paret. Lösningen blev att advokaten Conrad Quensel uppdrogs erbjuda hustrun 15 tusen kronor mot tysthetslöfte och att hon nöjde sig med hemskillnad – ej skilsmässa. Haijby fick 4,500 kronor i flyttbidrag till Amerika.

Där hade allt kunnat sluta om paret låtit sig nöja. Haijby återvände dock snart från ”over there” och begärde regelbundet ytterligare pengar för att inte avslöja affären för pressen. För varje utbetalning hamnade hovet i en allt prekärare situation. Gustaf V uppmanade Swensson att ”det får inte bli någon skandal, men gör det så billigt som möjligt”. Men inte blev det så. Haijby framstod i mötena med Quensell som både hotfull, förkrossad, fräck, nödlidande och oberäknelig. Bäst att vara honom till lags. 1936-1938 kvitterade Haijby enligt hovförvaltningens räkenskaper ut 112 tusen kronor av Gustaf V:s privata pengar – i dagens penningvärde över tre miljoner.

1938 ställde Haijby's homosexuella kärleksliv till det för honom – det var straffbart fram till 1944, en psykiatrisk diagnos fram till 1979 – och han försökte 1938 undkomma ett homosexuellt åtal genom att under polisförhören hota avslöja Gustaf V-affären. Detta ledde till att Torsten Nothin – i egenskap av överståthållare, högste polischef inom länet – fick kännedom om affären och att han diskuterade den med både överintendent Swensson och justitieminister Karl Gustaf Westman. Nothin åtog sig att sätta stop för utpressningen och att hålla Haijby under uppsikt. Haijby fick ett mindre underhåll mot att han flyttade utomlands – till Tyskland denna gång – men utvisades i februari 1940 därifrån efter ytterligare ett homosexuellt åtal. I januari 1941 fick kriminalpolisintendent Alvar Zetterquist av Nothin i uppdrag att hålla Haijby under uppsikt vilket gick så långt att han till och med firade midsommar med herr och fru Haijby. Han hade efteråt svårt att motivera en sådan intimitet med en dömd sexualbrottsling men Haijby kunde vara mycket trevlig när han så ville. Detta ledde till rykten om att även Nothin var homo- eller bisexuell, hade ett vitt äktenskap & var part i målet.³

Riksmarskalk Oscar von Sydow 1934-1936 efterträddes av Axel Vennersten 1936-1946 och av Birger Ekeberg 1946-1959. Även andra hovfunktionärer byttes ut. Ingen hade längre någon uppfattning om verklighetsunderlaget för utpressningen. Alla ville undvika skandal. Haijby övervakades under kriget av säkerhetspolisen med motiveringen att kungens goda namn och rykte var en statsangelägenhet. Det var också detta att Haijby kom tillbaka från Tyskland som hämndlysten Hitler-beundrare och talade med bekantskapskretsen om att skjuta ihjäl Gustaf V med en pistol som han hade gömd i ett fack i väggen på sin sommarstuga.⁴ Under kriget låg han lågt men årsskiftet 1945/46 överlämnade han ett bokmanuskript till Zetterquist med sig själv och Gustaf V som huvudpersoner och kärlekspar. Efter många turer fick han den 14 oktober 1947 ytterligare 15 tusen mot löfte att inte trycka upp boken men det gjorde han i alla fall.

Riksmarskalk Birger Ekeberg tog nu kontakt med justitieminister Herman Zetterberg för att sondera om det fanns någon möjlighet att stoppa distributionen. Zetterberg diskuterade saken med statsminister Tage Erlander som fick ett exemplar att läsa igenom. Dagen därpå den 10 december (?) var det ett regeringssammanträde. Inrikesminister Eije Mossberg föredrog

³ Bernadotte 1995: s. 100.

⁴ JK 1952.

ärendet och inledde dramatiskt ”Konungen är homosexuell!” vilket fick finansminister Ernst Wigforss att utbrista ”Kungen? Så vital vid hans ålder? Beundransvärt!” Regeringen var dock överens om att det inte fanns något i boken som motiverade att den togs i beslag. Zetterquist försökte då få Ekeberg att åtala Haijby för utpressning – rättare sagt att Ekeberg skulle utverka kungens medgivande för riksåklagaren att väcka åtal. Boken skulle då kunna tas i beslag i väntan på rättegång. Ekeberg diskuterade saken med kronprinsen (som vikarierade för kungen under tiden som denne var på Rivieran) men kronprinsen vägrade med motiveringen att ett åtal mot Haijby skulle leda till ännu större publicitet än om boken publicerades. Bevisläget var dessutom svagt. Det var inte säkert att man skulle vinna processen. Zetterquist satte sig därpå i förbindelse med Svenska bokhandlareföreningen vars medlemmar lovade bojkotta boken. Förmodligen tog han också kontakt med tidningarna eftersom det bara blev en (nedgörande) recension. Haijby lyckades distribuera 300 exemplar. Restupplagan 700 exemplar köpte Zetterquist upp med pengar från Haijbys hustru som inte heller hon ville ha någon skandal. Haijby hade blivit utlovad ytterligare summor från hovet men när nu uppgifterna var offentliga var det slut med utbetalningarna.

Resten av Haijbyaffären – den mest publika delen – handlade om att Haijby ansåg sig misshandlad och förföljd av myndigheterna: Förutom ”landsförvisningarna” hade han 1938 & 1941 skrivits in på Beckomberga för observation. Nothins agerande utreddes av Justitiekanslern men han slapp åtal. Han och Zetterquist sade sig hela tiden ha handlat i god tro – d v s de trodde att Haijby talade sanning om sin homosexuella relation med Gustaf V och att de genom sitt handlande skyddat kungens goda namn och rykte. 1950 dog Gustaf V och hovet – d v s Gustaf VI – gav efter mycket vända JK i juni 1952 sitt tillstånd att inleda en rättegång mot Haijby för själva utpressningen. Han fick sex år. Rättegången övertygade både Nothin och Zetterquist om att de hade blivit duperade av Haijby. Inte heller andra föreföll efteråt övertygade om att den sexuella relationen existerade. T ex republikanen August Spångberg (s) ställde sig efter att ha läst boken helt oförstående till kalabaliken. Boken var till den grad diffus – dessutom skriven i romanform – att det inte gick att förstå vad som skulle ha inträffat. Han tolkade Haijbyaffären som ett vänskapsförhållande och att Haijby tigt sig till ett underhåll.⁵ Möjligen hann han inte fram till följande passus i boken:

Knappt hade jag emellertid i bara skjortärmarna slagit mig ner där ytterst på sängkanten förrän han plötsligt tog tag om mej och – rakt på mun kysste mej. Strax nog hade han därtill dragit ner mej på sängen. Ingen av oss sa något. Saken blev med ens för delikat och det var som om tystnaden dock satte en gräns. Den gamle andades häftigare och häftigare och även jag fick hjärtklappning, där jag i mörkret gled bort ur sans. Men när allt blivit stilla igen tog han vänligt om mej och sa att han hoppades jag inte var ond på honom.⁶

*

Efter Haijbyaffären framkom ytterligare uppgifter om att Gustaf V skulle vara bisexuell eller ”dubbelpipig” som det då kallades:

(1) Kammarvaktmästaren m m Nils Lantz (1880-1959) påstod sig medan drottning Victoria ännu levde ha blivit antastad av kungen. Samma sak skulle ha hänt två av hovets chaufförer men dessa fått löneförhöjning för att hålla tyst. Han hade själv avvisat propåerna med ”Ja, men Ers Majestät, jag är ju gift”. Och Gustaf V svarat “Det gör ingenting. Det är jag med”.

---

⁵ Spångberg 1966.

⁶ Haijby 1947: s. 65.

Uppgiften finns i Tage Erlanders dagbok⁷ och var från ett samtal eller tidningsintervju den 3 maj 1952. Inget av detta nämns dock av chauffören Carl Stensson i dennes dagbok från denna tid.

(2) Betjänten m m Engelberth Bengtsson (1897-1978) avlyssnades av sin sonson under ett samtal med föräldrarna i slutet av 1950-talet. Sonsonen tolkade samtalet som att hans farfar hade blivit antastad av kungen och gått i säng med honom men referatet kan lika gärna tolkas som att Bengtsson var upprörd över hovskvallret om sig själv och kungen men att allt var lögn: ”Farbror Ebbe hade tydligen hånats av vissa medarbetare i Kungliga slottets korridorer för sitt sexuella samröre med sin arbetsgivare Kungen, men han tyckte det var vidrigt att bli anklagad för analsex, att ha 'cyklat monarken baklänges'. Det som var så skamligt hade aldrig förekommit. Han ville uppenbart bli rentvådd genom bikten inför mina föräldrar.”⁸

(3) Det fanns en episod från en älgjakt på Böda, Öland, i slutet av 1940-talet där Gustaf V skall ha knäppt upp gylfen på Allt-fotografen Arne Ingers (1912-1982) för att inspektera längden på dennes erigerade penis och erbjudit Ingers att jämföra den med hans egen. Uppgiften förekommer i två versioner. I den första versionen knäpper kungen upp Ingers gylf och uppmanar honom att göra samma med hans egen. I den senare mera detaljerade versionen onanerar kungen Ingers.⁹ Enligt von Platen var Ingers mycket upprörd när han återvände till redaktionen. Händelsen skall enligt von Platen ha inträffat i samband med en intervju av Gustaf V inför 90-årsjubileet. Eftersom Gustaf V:s enda älgjakt det året var i september i Hunneberg måste artikeln¹⁰ syfta på någon annan jakt. Inget datum nämns men Gustaf V:s vitalitet tyder på 1930-1940, d v s innan tidningen existerade. Eftersom intervjun skulle ha ägt rum under en måltidsrast bör det ha funnits ett 20-tal vittnen – jaktmedlemmar och andra – som dock ej hört av sig.

(4) Dan Korn (2013) redovisar ytterligare några citat från dagböcker och polisförhör som han anser tyda på att Gustaf V var homosexuell: Riksåklagaren Maths Heuman (1978) skriver: “Bland de kretsar som omgav Konungen påstods att han under senare år (efter Drottningens död 1930) skulle ha gjort åtbörder av sexuell natur mot omgivningen”; Kungahusets chaufför Carl Stenson (1977) (anställd 1898-1930) skriver en del föraktfulla inlägg på 10- och 20-talet i sin dagbok om de hovanställdas bristande manlighet. Han nämner att en tysk chaufför under Gustaf V:s besök på Mainau 1929 hade invändningar mot kungens “vänliga knuffar och kramningar” och att ytterligare en tysk chaufför hade lämnat sin anställning när han kom underfund med “den höge herrens natur”. Citaten syftar dock på Gustaf V:s faiblesse för fortkörning, inte på något sexuellt; Diplomaten Sven Grafströms dagbok (1989) innehåller en anteckning 17 juli 1945 om “det ganska kända förhållandet att H.M. lider av vissa onormala böjelser”. Informationen förmedlades till Grafström av prins Carl Johan som var förbittrad över alla de hinder som Gustaf V rest mot hans äktenskap med Kjerstin Wijkmark och hotade med att gå ut offentligt med denna och andra ej specificerade hovskandaler.

(5) Den 28 september 1946 råkade Gustaf V:s chaufför under en färd från Tullgarn till Stockholm i en kurva hamna utanför vägkanten så att hjulen skar ned och bilen hamnade i diket. Stället kallades efteråt för Kungens kurva. Som historien berättas skall kungen ha tafsats på chauffören Ledins könsorgan och denne blivit distraherad. Eftersom det satt ytterligare tre passagerare i bilen förefaller det inte troligt. Upphovet till historien skall vara Vilhelm

⁷ Erlander 2002: 5 maj 1952.

⁸ Bengtsson 2013: s. 235.

⁹ von Platen 1994: ss. 302-303; von Platen 2002: s. 449.

¹⁰ Ingers 1948.

Mobergs bok *Det gamla riket*: ”[Den unge chauffören] hade direkt orsakat olyckan därigenom att han hade förlorat herraväldet över den kungliga vagnen. Att chauffören råkat mista herraväldet över bilen hade i sin tur förorsakats av att Hans Majestät under några ögonblick hade förlorat herraväldet över sig själv.”¹¹ Boken utkom 1953. Namnet Kungens kurva förekommer i tidningarna från januari 1954.

(6) Till detta kommer spekulationer om att Gustaf V:s fritidsintresse att brodera var djupt omanligt, att hans tennispartner under kriget Gottfried von Cramm faktiskt var homosexuell, att Gustaf V i sin brevväxling med tennispartnern Pontus Qvarnström 1898 framstår som kärvänlig, att han som kung hade praktiska möjligheter att dölja sitt eventuella homosexuella kärleksliv och att en (overifierad) begynnande senilitet skulle gjort att hämningarna brast. Tillkommer ett kulturklimat där politisk maktlöshet = bristande manlighet = fjolla, våp och homosexuell. — Hur Gustaf V formulerade sig i breven till Qvarnström går tyvärr inte att fastställa eftersom utgivaren Björn Fontander censurerade formuleringarna och uppgifterna kommer i andra hand från forskaren Anders Jarlert som sett originalbrevet. Eftersom Qvarnström senare gifte sig med Gustaf V:s guddotter var han i alla fall inte själv homosexuell.¹²

Tolkningen av punkterna 1-6 är problematisk. Uppgifterna 1-3 är från efter publiceringen av Haijby's bok och har så stora likheter med Haijby's egna uppgifter – i vissa fall ordagrant upprepade – att man tvivlar. Det har också gått lång tid mellan händelserna och dokumentationen. Även uppgifterna 4-6 är av sent datum och dessutom svårtolkade – de är påhitt, hörsägen, spekulationer eller så diffusa och ”off topic” att man inte förstår vad som avses. Det troligaste är att allt är inbillning, övertolkning och struntprat. Som nobelpristagaren John Wheeler har sagt om folks benägenhet att tro på något bara för att andra gjorde det: ”Surely [they say] where there's smoke there's fire? No [I say], where there's so much smoke there's smoke.”

*

Efterspelet

De följande åren spekulerades det friskt om Gustafs sexuella läggning (asexuell-homosexuell-bisexuell). Litteraturen finkammades. Victoria skulle enligt diplomaten Fleetwoods dagbok redan vid tiden för bröllopet funnit Gustaf ”outvecklad”.¹³ Det har tolkats som ”sexuellt” outvecklad¹⁴ men att döma av annat som Fleetwood skriver menar han ”socialt” outvecklad = kylig snarare än älskvärd, besvärad av sällskapslivets krav & oförmögen att konversera en bordsgranne. Det finns också en omdiskuterad mening att Victoria efter graviditeten 1889 var så svag att det invercade ”menligt på det äktenskapliga samlivet”.¹⁵ Jarlerts tolkning är att läkarna rekommenderat total sexuell avhållsamhet.¹⁶ Möjligen fruktade de att ytterligare en graviditet skulle kunna döda henne. Äktenskapet antogs cirka 1893 ha övergått till ett vitt konvenansparti.

Ett sådant munkliv antogs dock ohållbart. När historikern Lars O Lagerqvist skulle skriva en bok om Bernadotternas drottningar intervjuade han *VeckoJournalen*-journalisten Margit

¹¹ Moberg 1953: s. 200.

¹² Fontander 1999; Jarlert 2012: s. 156.

¹³ Fleetwood 1968: s. 82.

¹⁴ Jarlert 2012: s. 70.

¹⁵ Okänd källa. I: Ohlmarks 1983: s. 96.

¹⁶ Jarlert 2012: s. 137.

Fjellman som höll på med en biografi om drottning Victoria. Han fick av henne veta att tre eller fyra personer utpekats som oäkta barn till Gustaf. Vilka personer och vilka som var sagesmännen nämner han inte men en person skulle vara född i början av 1890-talet & en person år 1900.

Samtidigt med barnen u.ä. skulle Gustaf enligt intervjun ha haft homosexuella förhållanden.¹⁷ Fjellman¹⁸ uppgav att Gustafs första homosexuella erfarenhet var från 1889 i samband med Victorias graviditet med prins Erik men angav ingen källa. Staffan Skott¹⁹ och Gustaf von Platen²⁰ påstod samma sak. Herman Lindqvist²¹ senarelade Gustafs homosexuella debut till 1892. 2010 var han försiktigare: Gustaf hade eventuellt två barn u.ä. Men det fanns inga bevis.²²

När det gäller antalet barn u.ä. angav Lagerqvist tre eller fyra i enligt med sin intervju med Fjellman. Fjellman själv backade från sina intervjuuppgifter. Skott angav att Gustaf hade ett barn u.ä. fött år 1900. Lindqvist & von Platen angav två, tre eller fyra barn u.ä.. I samtliga fall okänt vilka barn och okänt vilka sagesmän.

Av andra källor framgår att två av Gustafs barn skulle vara journalisten Anders Lundebeck (1900-1976)²³ och operasångaren m m Carl Gustaf Svingel (1916-1995).²⁴ Lundebeck påstås t o m varit barn till Victorias & von Blixen.²⁵ Några bevis för den saken har dock aldrig framlagts. Uppgifterna förefaller härröra från Hänt i veckan-journalisten Henry Sidoli och baserade på att personernas utseende påminde om Gustaf VI. Sidoli tycks dock aldrig ha publicerat sin artikel utan uppgifterna cirkulerade som rykten i journalistkretsar.²⁶

Eftersom Lars Elgklou²⁷ bara nämner Haijbyaffären måste alla senare uppgifter komma från Lars O Lagerqvists intervju med Margit Fjellman som alltså inte hade några källor & inte heller själv använde sina uppgifter när hon skrev sin biografi. ”Vecko-Journalen” kom således genom Fjellman & hennes chef Gustaf von Platen att göra skäl för sitt öknamn ”Vecko-Schakalen”. 2023 publicerades en undersökning av ryktesspridningen, men inget försök gjordes att utvärdera sanningshalten.²⁸

*

Rättsrötan

Vilhelm Moberg hade visserligen ingenting emot att sprida dynga över kungahuset, men hans huvudsakliga intresse för Haijbyaffären kom sig av alla dessa ämbetsmän som lade sig platt inför majestätet. Rättssamhället fick helt vika för statsintresset att bevara monarkins anseende. Svårt enligt Moberg att veta om dessa ämbetsmän ville sitta i Gustaf V:s knä, ligga för hans fötter eller bara bli kliade under hakan. Jag vill dock dra en lans för dem. De var av sin tid.

¹⁷ Lagerqvist 1979: ss. 90-107.

¹⁸ Fjellman 1980: s. 95.

¹⁹ Skott 1996: s. 111.

²⁰ von Platen 2002: s. 143.

²¹ Lindqvist 2006: s. 472.

²² Lindqvist 2010: s. 102.

²³ von Platen 1996: s. 27.

²⁴ Hadenius 2005: s. 18.

²⁵ Ohlmark 1983: s. 96.

²⁶ Olivebring & Östlin 1996: ss. 150-151.

²⁷ Elgklou 1978: ss. 133,161.

²⁸ Hammarlin & Jönsson 2023: ss. 100-134.

Referenser

- Bengtsson, Staffan. (2013.) Kungens älskade hovlakej : en autofiktiv biografi. Lund: Staffan Bengtsson PK.
- Bernadotte, Lennart. (1995.) Mainau, min medelpunkt : Memoarer. Stockholm: Bonniers.
- Elgklou, Lars. (1978.) Bernadotte : historien – och historier – om en familj. Stockholm: Askild & Kärnekull.
- Erlander, Tage. (2002.) Dagböcker 1952. Hedemora: Gidlund.
- Fjellman, Margit. (1980.) Victoria : Sveriges drottning. Stockholm: Bonniers.
- Fleetwood, Carl Georgsson. (1968.) Från studieår och diplomattjänst : dagböcker, brev och skrifter 1879-1892. (Vol. 1 & 2.) Stockholm: Norstedt.
- Fontander, Björn. (1999.) Käraste Pontus. Kronprins Gustavs brev under unionskrisen. Stockholm: Carlssons.
- Grafström, Sven. (1989.) Anteckningar. 1938-1944 & 1945-1954. Stockholm: Samf. för utg. av handskrifter rörande Skandinaviens historia.
- Hadenius, Stig. (2005.) Gustaf V. En biografi. Lund: Historiska media.
- Haijby, Kurt. (1947.) Patrik Kajson går igen : roman. Stockholm: Modern tid.
- Hammarlin, Mia-Marie & Jönsson, Lars-Eric. (2023.) Kungar, sex & skandaler : En studie av skvaller och journalistik. Göteborg & Stockholm: Makadam förlag.
- Heuman, Maths. (1978.) Rättsaffärerna Kejne och Haijby. Stockholm: Norstedt.
- Ingers, Anders. (1948.) Jakt på kungajakten. [Månadstidningen] Allt, nr 6.
- Jarlert, Anders. (2012.) Drottning Victoria. Ur ett inre liv. En existentiell biografi. Stockholm: Carlssons.
- JK-utredningen 1952. F IIIa handlingar Haijby, JK hemliga arkiv, Riksarkivet. (Offentlig 2002.)
- Korn, Dan. (2013.) Kejne : verkligheten bakom 1950-talets rättsröteaffärer. Stockholm: Carlsson.
- Lagerqvist, Lars O. (1979.) Bernadotternas drottningar. Stockholm: Bonniers.
- Lindqvist, Herman. (2006.) Historien om alla Sveriges drottningar : Från myt och helgon till drottning i tiden. Stockholm: Norstedt.
- Lindqvist, Herman. (2010.) Kungligt & mänskligt : 200 år med ätten Bernadotte i Sverige. Stockholm: Albert Bonniers förlag.
- Nothin, Torsten. (1955.) Från Branting till Erlander. Stockholm : Wahlström & Widstrand.
- Moberg, Vilhelm. (1953.) Det gamla riket. Stockholm: Bonnier.
- Ohlmarks, Åke. (1983.) Gustaf V. Med kungen för fosterlandet. Höganäs: Wiken.
- Olivebring, Carl-Erik. (1996.) En sjungande ambassadör : Carl-Erik Olivebring om sitt sångarliv; berättat för Per Östlin. Örebro: Marcus.
- Platen, Gustaf von. (1993, 1994 & 1996.) Resa till det förflutna : minnen. Del 1-3. Stockholm: Fischer.
- Platen, Gustaf von.(2002.) Bakom den gyllene fasaden. Gustaf V och Victoria. Ett äktenskap och en epok. Stockholm: Bonnier.
- Sjöström, Henning. (1954.) Dramat om Haijby. En vitbok i Haijbyaffären. Stockholm: Wahlström & Widstrand.
- Skott, Staffan. (1996.) Alla dessa Bernadottar. Stockholm: Albert Bonniers förlag.
- Spångberg, August. (1966.) I tidens ström. Stockholm: Bok o bild.
- Stenson, Carl. (1977.) Livkusens berättelser. Stockholm: Bonnier.
- Söderström, Göran. (1999.) Haijby-affären. I: Söderström, Göran. (red.) Sympatiens hemlighetsfulla makt : Stockholms homosexuella 1860-1960. Monografier utgivna av Stockholms stad. Stockholm: Stockholmia.
- Zetterquist Alvar. (1957.) Kriminalchefen berättar. Del 2. Stockholm: Medéns förlags AB.

